

Книга Даниїла - номер п'ятдесят

Розкриття пророчих таємниць Даниїла 8: Одкровення Пальмоні

Jeff Pippenger

2024-01-14

У восьмому розділі книги Даниїла Даниїлові дано видіння царств біблійного пророцтва, а після цього він чує небесний діалог, виражений у формі запитання й відповіді.

Тоді я почув, як один святий говорив, і інший святий сказав тому певному святому, що говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та переступ спустошення, щоб і святиню, і військо віддати на потопання? І сказав він мені: До двох тисяч трьохсот днів; тоді святиня буде очищена. Даниїла 8:13, 14.

Перші дванадцять віршів описують видіння, а тринадцятий і чотирнадцятий вірші вказують на інше видіння. Як і у випадку з двома різними єврейськими словами, які обидва перекладаються як «take away», і двома різними єврейськими словами, які обидва перекладаються як «sanctuary», у восьмому розділі книги Даниїла також є два різні єврейські слова, які обидва перекладаються як «vision».

Коли мова заходить про два слова, перекладені як «забрати», богослови адвентизму твердять, що обидва слід розуміти як «усунути». Що ж до двох слів, перекладених як «святинище», богослови адвентизму стверджують, що обидва потрібно розуміти як «Боже святинище», а коли йдеться про два слова, перекладені як «видіння», богослови адвентизму знову ж таки ігнорують відмінності між цими двома словами. Ця відмінність була для Даниїла настільки важливою, що він навмисно використав два дуже різні єврейські слова, тому ми повинні розпізнати й зберегти цю відмінність. Слово «видіння» у тринадцятому вірші — це єврейське слово «chazon», і воно означає сон, об'явлення або пророцтво — видіння.

Слово «видіння» зустрічається десять разів у восьмому розділі книги Даниїла, але воно передає два різні єврейські слова. «Chazon», що міститься у вірші тринадцятому, також трапляється у вірші першому, потім двічі — у вірші другому, звісно, у вірші тринадцятому, і по одному разу — у віршах п'ятнадцятому, сімнадцятому та двадцять шостому. У семи з десяти випадків, коли слово «видіння» трапляється у восьмому розділі Даниїла, це слово «chazon», що просто означає «видіння».

В інших трьох випадках уживання слова "видіння" у восьмому розділі книги Даниїла це єврейське слово "mareh", що означає "вид" або "поява". У восьмому розділі єврейське слово "mareh" також один раз перекладено не як "видіння", а як "поява", що точніше окреслює значення цього слова. Чому Даниїл уживає два різні єврейські слова, настільки близькі за значенням, що перекладачі трактували б їх як одне й те саме слово? Чи має це значення?

"Кожен принцип у слові Божому має своє місце, кожен факт — своє значення. І вся структура, у задумі й виконанні, свідчить про свого Автора. Таку структуру не міг би ні

задумати, ні створити жоден розум, окрім розуму Нескінченного." Освіта, 123.

Відповідь на друге запитання така: так, справді має значення, чому Даниїл зробив це розрізнення; отже, на дослідника пророцтв покладається обов'язок прагнути зрозуміти перше запитання, яке запитує, чому Даниїл зробив це розрізнення. Розрізнення, які він зробив щодо слова, перекладеного як «святиня», і слова, перекладеного як «забрати», мають вічні наслідки; то чому хтось очікував би меншої важливості щодо слова, перекладеного як «видіння»? «Кожен факт» має «своє значення» «у Слові Божому» і впливає на пророчу «структуру» та на сповнення пророцтва, коли воно «здійснюється».

Коли ми починаємо розглядати слово «видіння» у восьмому розділі, «фактом», що має «стосунок» до свідчення Даниїла, є те, ким саме був той, хто відповів на запитання з восьмого розділу книги Даниїла, тринадцятого вірша, словами: «До двох тисяч трьохсот днів; тоді святиня буде очищена».

Є чотири факти, що мають безпосередній «стосунок» до восьмого розділу книги Даниїла, які я збираюся розглянути. Одним із них є те, що видіння біля річки Улай було визнане пророцтвом для останніх днів, і воно також є символом «знання» книги Даниїла, яке було «розпечатане» у «час кінця» 1798 року.

Потрібне значно глибше вивчення Слова Божого. Особливу увагу слід приділити книгам Даниїла та Об'явлення, як ніколи раніше в історії нашої праці. Можливо, нам слід менше говорити в деяких питаннях, що стосуються римської влади та папства, але ми повинні звертати увагу на те, що пророки й апостоли написали під натхненням Духа Божого. Святий Дух так упорядкував справи, як у даруванні пророцтва, так і в змальованих подіях, щоб навчити, що людський чинник має залишатися поза увагою, схований у Христі, а Господь Бог неба і Його закон мають бути звеличені.

Читайте книгу Даниїла. Згадайте, пункт за пунктом, історію царств, представлених там. Погляньте на державних мужів, ради, могутні війська і побачте, як Бог діяв, щоб упокорити гордість людей і покласти людську славу в прах. Лише Бог постає великим. У видінні пророка Він постає як Той, хто скидає одного могутнього правителя й ставить іншого. Він відкривається як монарх всесвіту, який має встановити Своє вічне царство — Стародавній днями, живий Бог, Джерело всієї мудрості, Владика теперішнього, Об'явитель майбутнього. Читайте й зрозумійте, якою бідною, кволою, недовговічною, схильною до помилок і винною є людина, коли підносить свою душу до марноти.

Святий Дух через Ісаю вказує нам на Бога, живого Бога, як на головний об'єкт уваги — на Бога, явленого у Христі. «Бо Дитя народилося нам, Сина дано нам; і влада буде на Його рамені; і назвуть ім'я Йому: Дивний, Порадник, Бог Могутній, Вічний Отець, Князь Миру» [Ісаїя 9:6].

Світло, яке Даниїл отримав безпосередньо від Бога, було дане особливо для цих останніх днів. Видіння, які він бачив на берегах Улаю та Хіддекелу, великих рік Шінеару, тепер сповнюються, і всі передречені події незабаром збудуться.

Зважте на обставини єврейського народу, коли були дані пророцтва Даниїла. Ізраїльтяни перебували в полоні, їхній храм було зруйновано, храмове служіння призупинено. Їхня релігія була зосереджена на обрядах жертвоприносної системи. Вони зробили зовнішні форми найважливішими, тоді як втратили дух істинного поклоніння. Їхні служіння були зіпсовані традиціями та практиками язичництва, і, виконуючи жертвоприносні обряди, вони не бачили за тінню сутності. Вони не розпізнавали Христа, істинну жертву за гріхи людей. Господь діяв, щоб привести народ у полон і призупинити служіння в храмі, аби зовнішні обряди не стали всім змістом їхньої релігії. Їхні принципи та практики слід було очистити від язичництва. Ритуальне служіння припинилося, щоб відродилося служіння серця. Зовнішню славу було віднято, щоб відкрилося духовне.

"У країні їхнього полону, коли народ звертався до Господа з покайням, Він являв Себе їм. Вони не мали видимого вияву Його присутності, але яскраві промені Сонця Праведності осявали їхні розуми та серця. Коли вони зивали до Бога у своєму упокоренні та скруті, Його пророкам були дані видіння, які розкривали події майбутнього — повалення гнобителів Божого народу, пришестя Викупителя та встановлення вічного Царства." Manuscript Releases, volume 16, 333-335.

«Факт» того, що видіння при річці Улай було дане на останні дні, вимагає, щоб дослідник пророцтв доклав зусиль, аби зрозуміти, що воно передвіщало щодо подій, представлених у видінні. Пророчі «питання», пов'язані з видінням при річці Улай, були «сформовані» «Святим Духом» «як у даруванні пророцтва, так і в зображених подіях». Те, що відбувалося з пророком, коли він отримує видіння, а також події пророцтва, які пророк визначає, слід вивчати, усвідомлюючи, що і те, й інше є пророчим відображенням того, що здійсниться в останні дні. Попередній уривок підкреслює, що ми повинні визнати, що Даниїл перебував у полоні «семи часів».

Даниїл представляє тих, хто наприкінці трьох із половиною днів одинадцятого розділу Об'явлення усвідомлюють свій полон, з покайням звертаються до Господа, звершують молитву з Левита 26, відділяють дорогоцінне від негідного, а тоді Господь виконує свою обітницю зібрати розсіяних, коли він являється їм. Їхній «головний предмет уваги» тоді — «Бог, явлений у Христі».

"Значення" видіння при річці Улай і те, як воно сприяє "структурі" пророчого послання, що було "задумане" Христом, — це перший "факт", який ми коротко розглянули, а наведений уривок вказує, що нашим головним предметом має бути об'явлення Бога, "відкрите у Христі". У восьмому розділі книги Даниїла Христос не представлений так, як у пророка Ісаї, коли Ісаї ствердив, що Його "ім'я буде назване: Дивний, Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру". У восьмому розділі книги Даниїла Бог відкривається в Христі як Палмоні, що означає Дивний Рахівник, або Рахівник таємниць.

Той «факт» вимагає з'ясувати «значення» імені «Пальмоні», а також те, як це ім'я вписується в «структуру» й «задум» пророцтва. Третій «факт» у восьмому розділі книги Даниїла, який слід відзначити, полягає в тому, що саме в цьому розділі викладено центральний доктринальний стовп міллеритського руху. Найяскравіша перлина Міллера

була знайдена у чотирнадцятому вірші, і нам слід прагнути зрозуміти «значення», яке той «факт» має для видіння про ріку Улай, що нині перебуває в процесі виконання.

У сні Міллера, коли скриньку поставили на стіл у центрі його кімнати, вона сяяла яскравістю сонця, але в останні дні скринька більша і сяє вдесятеро яскравіше, ніж сяяла, коли її вперше поставили на стіл Міллера. Що такого у видінні про ріку Улай, яке включає центральний стовп міллеритського руху, що в останні дні збільшує світло цієї доктрини у десять разів? Що відкривається в останні дні, чого не було відкрито в час кінця у 1798 році? Якими є "події" видіння про ріку Улай, про які сестра Вайт каже, що "тепер перебувають у процесі сповнення"?

Якщо ми відверто поєднаємо ці перші три факти (видіння Улаю, Христа, об'явленого як Палмоні, і центральний доктринальний стовп), ми маємо бути готові прийняти просту передумову, яка вплине на наше дослідження видіння річки Улаю. Ці поєднані факти дають зрозуміти тим, хто хоче це побачити, що послання, яке було розпечатане у 1798 році, було посланням, «прив'язаним до часу». Без елемента часових пророцтв послання Міллера не існувало б.

Четвертий «факт», який стосується цього розділу, полягає в тому, що міллеріти проголошували послання, засноване на пророчому часі. Щоб підкреслити цей факт, Бог був явлений у Христі у тринадцятому й чотирнадцятому віршах як Дивний Обчислювач (Палмоні). Думка, ніби видіння зводилося лише до визначення 22 жовтня 1844 року як завершення двох тисяч трьохсот днів із чотирнадцятого вірша, — це все одно, що облити холодною водою одкровення Бога, явленого через Христа як Палмоні.

Богослови адвентизму старанно працювали, щоб приховати значущість питання, поставленого в тринадцятому вірші восьмого розділу книги Даниїла, аби надати присмаку їхній страві з байок, яка, як вони вирішили, утримає невчених зі сверблячими вухами від того, щоб задумуватися над істинами, пов'язаними з центральним стовпом адвентизму.

Уривок Писання, який понад усі інші був і підвалиною, і центральним стовпом адвентистської віри, — це твердження: «До двох тисяч трьохсот днів; тоді буде очищене святилище». [Даниїла 8:14.] Ці слова були знайомі всім віруючим у близький прихід Господа. Устами тисяч це пророцтво повторювали як гасло їхньої віри. Усі відчували, що від подій, передбачених у ньому, залежать їхні найсвітліші очікування та найзаповітніші надії. Було показано, що ці пророчі дні завершуються восени 1844 року. Подібно до решти християнського світу, адвентисти тоді вважали, що святилищем є земля або якась її частина. Вони розуміли очищення святилища як очищення землі вогнем останнього великого дня і вважали, що це станеться під час другого пришествя. Звідси й висновок, що Христос повернеться на землю у 1844 році.

Але призначений час минув, а Господь не з'явився. Віруючі знали, що Боже Слово не могло підвести; їхнє тлумачення пророцтва мусило бути хибним; але де була помилка? Багато хто необачно розрубали вузол труднощів, заперечуючи, що 2300 днів закінчилися 1844 року. Жодної причини для цього не могли навести, окрім тієї, що

Христос не прийшов у час, коли вони Його очікували. Вони твердили, що якби пророчі дні закінчилися 1844 року, тоді Христос повернувся б, щоб очистити святиню через очищення землі вогнем; і що, оскільки Він не прийшов, дні не могли закінчитися.

Прийняти цей висновок означало відмовитися від попереднього обчислення пророчих періодів. Було встановлено, що 2300 днів починаються тоді, коли наказ Артаксеркса про відновлення й будівництва Єрусалима набув чинності, восени 457 р. до н. е. Беручи це за відправну точку, існувала повна гармонія в узгодженні всіх подій, передвіщених у поясненні того періоду (Дан. 9:25–27). Шістдесят дев'ять тижнів, перші 483 із 2300 років, мали простягнутися до Месії, Помазаника; і хрещення Христа та помазання Святим Духом у 27 р. н. е. точно відповідали цій умові. Посеред сімдесятого тижня Месія мав бути відтятий. Через три з половиною роки після хрещення Христос був розп'ятий, навесні 31 р. н. е. Сімдесят тижнів, або 490 років, стосувалися передусім юдеїв. Після закінчення цього періоду народ остаточно засвідчив своє відкидання Христа переслідуванням Христових учнів, і апостоли звернулися до язичників, у 34 р. н. е. Оскільки перші 490 років із 2300 тоді завершилися, лишалося 1810 років. Від 34 р. н. е. 1810 років ведуть до 1844 року. «Тоді, — сказав ангел, — святилище буде очищене». Усі попередні положення цього пророцтва були безсумнівно виконані у призначений час. За такого обчислення все було ясно й узгоджено, за винятком того, що не було видно, аби в 1844 році відбулася якась подія, яка відповідала б очищенню святилища. Заперечувати, що дні закінчилися тоді, означало заплутати все питання і відмовитися від позицій, які були підтвержені незаперечними виконаннями пророцтва.

Але Бог провадив Свій народ у великому адвентному русі; Його сила й слава супроводжували цю працю, і Він не допустив би, щоб вона завершилася пільмою й розчаруванням, щоб її ганьбили як фальшиве й фанатичне збудження. Він не залишив би Своє слово у сумнівах та непевності. Хоч багато хто відмовився від свого колишнього обчислення пророчих періодів і заперечував правильність руху, що ґрунтувався на них, інші не бажали зректися положень віри та досвіду, підтверджених Писанням і свідченням Духа Божого. Вони вірили, що прийняли здорові принципи тлумачення у своєму вивченні пророцтв і що їхнім обов'язком було твердо триматися вже набутих істин і продовжувати той самий шлях біблійних досліджень. З ревною молитвою вони переглянули свою позицію і вивчали Писання, щоб виявити свою помилку. Оскільки вони не бачили помилки у своєму обчисленні пророчих періодів, вони були спонукані ретельніше дослідити питання святилища. Велика боротьба, 409, 410.

Ми дізналися від сестри Вайт, у тому ж уривку, де окреслено видіння біля річки Улай, що «є потреба в набагато уважнішому вивченні Слова Божого». Богослови представлятимуть тему «пророчих періодів» у попередньому уривку з «Великої боротьби» так, ніби «пророчі періоди», якими сестра Вайт обмежує свій коментар, — це п'ять пророцтв, представлених у межах пророцтва про дві тисячі триста років. Адже, твердять вони, чотири з тих пророцтв безпосередньо розглянуто в уривку. Але «набагато уважніше вивчення» теми показує, що термін «пророчі періоди» у множині в працях сестри Вайт точніше стосується двох пророцтв, які мали виконатися 22 жовтня 1844 року.

Є п'ять конкретних пророцтв про час, які Гавриїл визначив для Даниїла і які є частиною двох тисяч трьохсот років. Перше окреслює сорок дев'ять років, коли «вулиці та стіни будуть відбудовані в тяжкі часи». Друге — хрещення Христа після чотирьохсот вісімдесяти трьох років від початкової дати 457 року до н. е. Третє — Його розп'яття, четверте визначило, коли Євангеліє мало піти до язичників наприкінці чотирьохсот дев'яноста років, які були відведені особливо для єврейського народу, а п'яте — і лише п'яте — пророцтво про час завершилося 22 жовтня 1844 року. Попередні чотири пророцтва про час закінчилися задовго до 1844 року. То що ж насправді має на увазі сестра Вайт, коли вживає вислів «пророчі періоди» у множині, які мали закінчитися у 1844 році?

Розглядаючи перше розчарування міллеритів, вона дає відповідь на це питання:

Я бачив, як народ Божий радісно очікував і виглядав свого Господа. Але Бог задумав випробувати їх. Його рука приховала помилку в обчисленні пророчих періодів. Ті, хто виглядав свого Господа, не виявили цієї помилки, і навіть найвчені мужі, які заперечували встановлений час, також її не побачили. Бог задумав, щоб Його народ зазнав розчарування. Час минув, і ті, хто з радісним очікуванням виглядав свого Спасителя, були сумні й занепали духом, тоді як ті, хто не полюбив явлення Ісуса, а прийняв звістку зі страху, були задоволені тим, що Він не прийшов у час очікування. Їхнє сповідання не торкнулося серця і не очистило життя. Проминання того часу добре виявило такі серця. Вони першими почали глузувати із засмучених і розчарованих, які справді любили явлення свого Спасителя. Я бачив мудрість Божу у випробуванні Свого народу й у тому, що Він дав їм суворе випробування, щоб виявити тих, хто злякається і відступить у годину випробування.

Ісус і все небесне воїнство зі співчуттям і любов'ю дивилися на тих, хто із солодким очікуванням прагнув побачити Того, Кого любили їхні душі. Ангели ширяли навколо них, щоб підтримати їх у годину їхнього випробування. Ті, хто занедбав прийняти небесне послання, були залишені в темряві, і на них запалав Божий гнів, бо вони не хотіли прийняти світло, яке Він послав їм з неба. Ті вірні, розчаровані, які не могли зрозуміти, чому їхній Господь не прийшов, не були залишені в темряві. Знову їх було скеровано до їхніх Біблій, щоб дослідити пророчі періоди. Рука Господня була знята з чисел, і помилку було пояснено. Вони побачили, що пророчі періоди сягали 1844 року, і що ті самі докази, які вони наводили, щоб показати, що пророчі періоди закінчуються в 1843 році, доводили, що вони завершаться в 1844 році. Ранні твори, 235-237.

"Пророчі періоди" — це ті "пророчі періоди", що "досягали 1844 року", які міллерити спочатку вважали такими, що досягали 1843 року. "Пророчі періоди", що досягали 1844 року, становили три пророчі періоди, і всі вони представлені на таблицях Авакума. Один із трьох періодів лише "торкається" 1844 року, а інші два досягають 22 жовтня 1844 року. Тисяча триста тридцять п'ять днів досягли самого першого дня 1844 року, коли настало перше розчарування міллеритів, і почався час зволікання як у другому розділі книги Авакума, так і в притчі про десять дів у двадцять п'ятому розділі Євангелія від Матвія.

Дві тисячі триста днів із чотирнадцятого вірша восьмого розділу книги Даниїла досягли 22 жовтня 1844 року, а дві тисячі п'ятсот двадцять років «семи часів» проти південного царства Юди закінчилися там само. Палмоні представляється як Дивний Лічильник у тринадцятому вірші восьмого розділу Даниїла, а пророча «структура» і «задум», які він тоді виклав, включали щонайменше десять взаємопов'язаних часових пророцтв.

У наступній статті ми почнемо детальніше розглядати ці істини.

Христос дав світові урок, який слід викарбувати в розумі й душі. «А це є життя вічне, — сказав Він, — щоб вони пізнали Тебе, єдиного істинного Бога, і Ісуса Христа, Якого Ти послав». Але Сатана впливає на людські уми, кажучи: «Зробіть той чи інший вчинок — і будете як боги». Оманливими міркуваннями він спонукав Адама й Єву засумніватися в Божому слові та підмінити його теорією, яка привела до переступу й непослуху. І його софістика робить сьогодні те саме, що робила в Едемі. Коли Христос прийшов у наш світ, Він обрав смиренних рибалок як основу Своєї церкви. Цим учням Він намагався пояснити природу Свого царства і місії. Але їхнє обмежене розуміння стримувало Його. Вони сприймали вчення книжників і фарисеїв, і тому багато з того, у що вони вірили, було неправдивим. І хоч Христос мав багато що сказати їм, вони не могли сприйняти значної частини того, що Він прагнув їм передати.

"Христос бачить релігійників цього часу настільки сповненими хибних поглядів, що в їхньому розумі не залишається місця для істини. У тій освіті, яку дають, учителі домішують погляди невіруючих авторів. Таким чином вони посіяли кукіль у розумах молоді. Вони висловлюють погляди, які не слід подавати ні молодим, ні старим, не замислюючись, яке насіння вони сіють і який урожай їм доведеться зібрати як наслідок." Review and Herald, 3 липня 1900 р.